

РЕШЕНИЕ

№ 3580

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **2311** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационна жалба на началника на ОПП- СДВР, чрез юрк. Д., срещу Решение № 5162 от 15.12.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 104-ти състав, по НАХД № 18124/2021 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 19-4332-011938 от 26.06.2019 г., издаден от влд началник сектор към ОПП – СДВР, с което на основание чл.175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на И. П. е наложена глоба в размер на 300 лева и лишаване от правото да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за отмяна на постановеното съдебно решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Касаторът счита, че са налице всички фактически основания, доказващи вменяваното нарушение и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът – И. В. П., не се явява и не изпраща процесуален представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура-прокурор М., изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Районният съд е установил от фактическа страна, че И. В. П., на 14.03.2019 г. около 17.20 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.15 от ЗДвП, с което е извършил нарушение на чл.140, ал. 1 от ЗДвП.

При така изложената фактическа обстановка бил издаден АУАН № 202057 от 14.03.2019 г., а въз основа на него и обжалваното НП №19-4332-011938 от 26.06.2019 г. с който на основание чл.175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движението по пътищата на И. П. е наложена глоба в размер на 300 лева и лишаване от правото да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Пред СРС са разпитани свидетелите К., който е актосъставител и потвърждава, че е съставил АУАН. Другите двама служители записани като свидетели в АУАН са В. и Т., които потвърждават, че са свидетели в АУАН, но не си спомнят случая.

За да постанови този правен резултат, СРС е приел, че нарушението не е установено по несъмнен начин. Счита, че единствените доказателства за извършените нарушения е АУАН, който не се подкрепя от свидетелските показания на разпитаните лица.

Решението е правилно като краен резултат.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка настоящият касационен състав съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Тежестта на доказване в административнонаказателното производство, лежи върху наказващият орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр. чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с посочената правна квалификация. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

Съобразно Постановление № 2/15.12.1978 г. по н. д. № 2/78 г., Пленум на ВС „съставеният акт няма презумптивна доказателствена сила. От това следва, че когато актът се оспорва, съдът е длъжен да събере доказателства за отразените в него

фактически констатации чрез разпита на актосъставителя, свидетеля и др. ". В тази връзка СРС е извършил разпита на актосъставителя К., който потвърждава, че той е съставил АУАН, при извършена проверка с двама колеги. Разпитани са и свидетелите вписани в АУАН В. и Т., които са потвърдили подписите си върху акта, потвърждават и изнесеното в него. Не е възможно обаче, с оглед изминалия период от време от събитието до разпита им и предвид значителния брой АУАН, които се съставят ежедневно от служители на ПП СДВР за нарушения на територията на [населено място] и околностите, свидетелите да възпроизведат в детайли възприети факти относно фактическа обстановка, касаеща период значително назад във времето, поради което изводите на районния съд не се споделят от настоящият съдебен състав. Касационната инстанция намира, че НП е незаконосъобразно, поради следното: Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП предвижда по пътищата, отворени за обществено ползване да се управляват само МПС, които са регистрирани и са с табели. За процесния случай е безспорно, че управляваният автомобил е с прекратена регистрация.

За нарушение от типа на оспореното, са предвидени две кумулативно определени наказания, съответно глоба от 200 до 500 лева и отнемане на правото на управление на МПС от 6 месеца до 12 месеца, като адресат на наказанието е водачът на съответното МПС. В случая органът е определил размера на административните наказания към законовия минимум.

По делото не се установява, че П. е знаел, че регистрацията на МПС е прекратена. Видно от приложеното Постановление за отказ за образуване на досъдебно производство, няма данни лицето да е уведомено за прекратяването.

Неспазването на нормативното задължение да се уведоми собственикът на моторното превозно средство за служебното прекратяване на регистрацията има правни последици. Ако собственикът не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията, не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8, се уведомява собственикът на превозното средство.

Съгласно Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по т. д. № 3/2022 г., не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. Посоченото ТП № 2/05.04.2023 г. по ТР № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и ОСС на ВАС, е задължително за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Визираното незнание се явява резултат от неизпълнено административно задължение по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП за уведомяване на собственика на моторно превозно средство за служебно прекратената регистрация на автомобила, поради което липсва както умисъл, така и непредпазливост. Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Знанието за точната дата на прекратяване на регистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Едва след момента на узнаване на факта на прекратяването на регистрацията, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с дерегистрацията на моторното превозно средство и с породените от нея правни

последници.

В настоящата хипотеза, в хода на административно-наказателното производство от страна на АНО не са събрани доказателства относно знанието на водача, че превозното средство, което управлява е със служебно прекратена регистрация.

По изложените съображения НП е незаконосъобразно, а обжалваното решение следва да се остави в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5162 от 15.12.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), по НАХД № 18124/2021 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.